

fremmest på alle dem, der stod og demonstrerede uden for Christiansborg her forleden dag. Det må jeg blankt indrømme.

Jeg tænker først og fremmest på dem, der ikke selv er stærke nok til at organisere sig, møde frem og råbe højt. Jeg tænker på de fysisk og mentalt handicappede, de psykisk syge, de sårbare og ikke mindst på de udsatte børn. De har altid og vil altid have vores særlige bevågenhed.

Princippet om menneskelig ligestilling skal være ledetråd i alt, hvad vi gør, og det gælder ikke mindst i forhold til disse grupper. Tilgængelighed i forhold til samfundslivet i såvel bred som mere konkret forstand skal indtænkes – det gælder både uddannelses-, arbejds- og øvrige fællesskabsaktiviteter. I det nye folketingsår skal der etableres akutte sociale tilbud til sindslidende, lovede statsministeren. Dét vil jeg gerne kvittere for.

Når det gælder de allermest sårbare, de udsatte børn, kan vi aldrig blive gode nok. En spritny undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet viser, at udsatte børn ofte ikke får den hjælp, de har brug for, før det er gået skævt. Pædagogerne uddannes ikke ordentligt til opgaven, og kommunerne fokuserer mere på tavshedspligt end på, hvad de kan gøre for børnene – fremgår det af rapporten. Den rapport må vi have gransket meget nøje for at få klarhed over, hvad der skal til ud over alle de initiativer, som regeringen allerede har forberedt og iværksat.

For hvis der er noget, der er en konservativ hjertesag, er det at arbejde for, at alle børn får deres livschance – får lige muligheder for at udvikle og uddanne sig i trygge og nærende opvækstrammer. Derfor er jeg også så glad for regeringens høje prioritering af kampen for at give mennesker lige muligheder.

Den konservative partiformand har som bekendt givet regionerne det gule kort: Hvis ikke de løfter opgaven og får behandlet kræftpatienter akut, kan de godt regne med at blive lukket. Det er simpelt hen, fordi kræftpatienter også er nogle af samfundets mest sårbare. Og derfor kræver vi, at der bliver taget hånd om dem, og det i tide. Det glæder derfor os Konservative, at regeringen nu fastslår, at alene mistanken om livstruende kræft eller en kræftdiagnose skal udløse akut og resolut handling.

Det er imidlertid ikke kun inden for landets grænser, at vi finder udsatte og sårbare mennesker, som vi ønsker der skal tages et særligt hensyn til. Regeringen skal derfor roses for, at den

vil forbedre mulighederne for at give ophold til forfattere, der er forfulgte i deres hjemlande.

Det er et stigende problem, at forfattere forfølges, fordi de bruger deres ytringsfrihed. Da Salman Rushdie i sin tid blev udsat for islamistiske mordtrusler i form af en såkaldt fatwa og måtte gå under jorden i årevis, troede vi, det var et enestående fænomen, men kampen om værdierne er siden blevet skærpet.

Vi, der går ind for ytringsfrihed, for demokrati, for ligestilling, for de vestlige frihedsrettigheder, står over for en værdikamp, der først lige er begyndt, og den er grænseoverskridende. Når forfattere og tegnere bliver truet på livet, fordi de bruger deres ytringsfrihed, så bliver deres sag vores sag, og uanset hvad vi så ellers måtte synes om det, de rent faktisk har skrevet eller tegnet, bliver deres kamp med et også vores kamp, på akkurat samme måde, som vi alle sammen blev amerikanere, der mørkemændene fløj flyvemaskinerne ind i Twin Towers, simpelt hen fordi at når ytringsfriheden tages fra én, tages den fra os alle.

Derfor er det så vigtigt, at vi ikke tager vores demokrati og demokratiske rettigheder for givet, men kæmper for dem, hver for sig og i fællesskab. Vi må og skal være solidariske med hindans frihedsrettigheder, ellers går det galt.

Derfor er vi Konservative særdeles tilfredse med, at regeringen fremlægger en samlet handlingsplan, som skal forstærke indsatsen for at forebygge ekstremistiske holdninger og radikaliserede unge. Det er jo præcis, hvad vi foreslog på vores landsråd i weekenden.

I bestræbelserne på at bevare og udbygge vores demokrati må uddannelse i demokratiets værdier og historie stå centralt. Udarbejdelse af en demokratikanon er her en rigtig god idé og et vigtigt middel. Det er, som vi Konservative igen og igen har fastslået det, i skolerne, vi for alvor møder demokratiet, og derfor er det også i folkeskolen, vi har det vigtigste mødested, og det er her, vi for alvor kan udvikle vores fælles demokratiske normer. Den mulighed skal udnyttes fuldt ud.

Sideløbende med værdikampen må vi også arbejde målrettet for at fastholde og udbygge vore velfærdsmuligheder. Til det kræves der flere hoveder og hænder, altså et større arbejdsudbud.

Vi Konservative har for længst sat mangelen på arbejdskraft på dagsordenen, simpelt hen fordi det er det danske samfunds største udfordring i disse år. Hvis vi ikke i tide får tacklet